

И всички емнали се боси
с лица мъртвешки посивели
(„Градушка“)

Таз окъсана одежда
Разплетени коси
нозете кални
.....
лицето в сълзи
и в петна от рани...
(„Нощ“)

Оголяването или внезапното онтологизиране на редицата лирически герои (именно „обекти на погледа“) обозначава тяхната екзистенциална съкрушеност, трафаретизирайки се в знак на изпитаните поражения. Трябва да подчертаем, че прозирането-разкриване на грозната, убога същност, или в известен смисъл обездомяването на женското тяло (както и на телата, плътно обвързани със, прикрепени към земята – „Градушка“) идва като резултат от загубата на светлина, от всестъпняването, всезамъгляването на света. Поради това *косите*, – един доста значим атрибут в репрезентацията на женското у Яворов, – в текстовете, обозначаващи именно покруса, губят присъщите си етикетни качества – злато и коприна, – т.е. престават да излъчват соларна сила и привлекателност: сравни например *грейно злато* („Калиопа“), *непокорна златна свила* (първата част на „Милица“), *коса, поток от злато* („Маска“), *талази смолни... светнали и волни*. (в „Клеопатра“ настъпва сложно контаминиране на мотивите *поражение и победа/триумф* – всъщност става дума не за покруса, уязвеност, а за ограбваща се самодостатъчност), от една страна, с *разплетени коси* („Нощ“), *омърсена коприната на твоята коса* („Песен на песента ми“), с *яд разметнала коси* („Проклятие“), от друга.)

Жената и женското са изобразени в Яворовата поезия не само като „обект на погледа и желанието“, а често пъти се проявяват и като независими, непокорими, непонятни субстанции, които са в състояние да низвергват и рушат духовните блянове на лирическия Аз, похитително-обсебващо да нах-